

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

17. Aarg. Nr. 11.

Den 1. Marts 1868.

Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Bemærkninger af Präf. B. Young i Tooele City den 17de August 1867.

(Fra „Deseret News.“)

Jeg har Meget at sige til de Hellige, men jeg frygter for, at jeg kommer til at negte mig denne Glæde, medmindre Herren vil styrke mig. Jeg vil forelægge Eder nogle Punkter, der i Serdeleshed hvile paa mit Sind. Jeg ønsker, at I skulle lytte til det, som er blevet sagt i Lovet af denne Conference, og til det, som fremdeles maatte blive sagt i samme.

Vi kunne enten fryde os over de Velsignelser, vi have modtaget fra Himmelnen, eller vi kunne selv berøve os denne Glæde. Tornustvæsener have samme Magt til at bruge deres frie Villie til at udøve det Gode, som til at gjøre det Onde. Alle have Lejlighed til at gjøre Ondt, hvis de ønske det, men de ville altid finde, at Syndens Sold er Døden. De Sidste-Dages Hellige kunne enten formebestille deres Retfærdighed nÿde alle de Velsignelser, som Herren har lovet sit Folk, eller de kunne berøve sig selv Mydelsen af samme. For Eksempel: Vi formane de Hellige til

at iagttaage Viisdomsordet, paadet de formebestille deres Lydighed kunde opnæe den forættede Velsignelse. Mange søge at undstylde sig dermed, at The og Kaffe ikke omtales i Viisdomsordet, men at der alene nævnes hede Drifte. Hvad var det, vi drak hæft dengang, Viisdomsordet blev givet? The og Kaffe. Det hentyder med Bestemthed til det, som vi drak til vor Mad. Jeg sagde de Hellige i vor sidste Aarsconference, at Aanden tilhvistede mig at opfordre de Sidste-Dages Hellige til at iagttaage Viisdomsordet, til at aststaae fra Brugen af The, Kaffe og Tobak — samt til at afholde sig fra spirituenue Drifte. Dette er, hvad Aanden tilkjendegiver igjennem mig. Naar Guds Aand tilhvister de Hellige dette igjennem derek Leder, og de ikke ville lytte til hans Ord eller ablyde, hvad vil saa Folgen blive af deres Ulydighed? Sindets Mørkhed og Blindhed med Hensyn til det, der hører Gud til, vil blive deres Lod; Bonnens Aand-

vil unddrages dem, og Verdens Aand vil tilbage hos dem i Forhold til deres Ulydighed, indtil de ganste forlade Gud og hans Veie.

Det er ikke noget Nyt eller Særegent, der udkræves af Eder. For nem og tredive Aar siden blevé vi opfordrede til at reformere vort Levnet ved at iagttagte det samme Viisdomsord, og om Nogen kommer og fortæller Eder, at I maae driske lidt The og lidt Kaffe, kunde han ligesaa godt raade Eder til at bruge lidt Tobak og til at nyde lidt Spiritus eller hvad som helst, der er skadeligt for Menneskene. Dette tilintetgjør deres Krav og Ret til Herrens Aand, og de komme ind i et aandeligt Mørke. Der gives ikke en eneste Hellig, der er beroet det Privilegium at bede Faderen i Jesu Christi vor Vorlofers Navn om at oplyse ham, om det er sandt, at den Almægtiges Aand tilhvisster sin Ejener Brigham, at han skal raade de Sidste-Dages Hellige til at iagttagte Viisdomsordet. Enhver har denne Ret lige fra Apostelen og til den, der staer i Kirken som et Medlem. Beder for Eder selv.

Vi ere kaldte til at være Hellige, til at være Herren den Almægtiges udvalgte Folk, til at være Frelsere for Menneskernes Børn, til at indsamle Israel og til at frelse Esaus Huus. Drive vi Spøg for Herren med vort høie og hellige Kald? Vortfjæse vi vor kostbare Tid? Hvis vi gjøre det, drive vi Spøg med vor Frelse. Lytter derfor, I Sidste-Dages Hellige, og adlyder Viisdomsordet, som Herren har givet Eder. Der er frebet: „Thi denne Verdens Børn ere klogere end Lysets Børn i deres Sloegt.“ Der er grundet Warfag til at sige det Samme nu. Men jeg drister mig imidlertid til at sige, at de Sidste-Dages Hellige, som lytte til Herrens Ord, saavel med Hensyn til deres timelige som aandelige Anliggender, ville have en langt større Viisdom end

Mørkets eller Verdens Børn. Jeg veed dette ifolge den Herre Jesu Christi Abenbanger og formedelst Folgerne af mine egne Handlinger. De, der have lyttet til de Raad, som ere blevne dem givne med Hensyn til deres timelige Anliggender, have stedse haft Fremgang baade i aandelig og timelig Henseende. Den Tid er forbi, at Guds Folk kan blive traadt under Fodder af dets Fjender, eller at de Hellige skulle være nogle stakkels Udskud, der maae vanke omkring, klæde i Faare- og Gedestkind, men de maatte hæslere dette — samt boe i Bjergenes Huler og klæde sig ligesom Indianerne, end at forsage Gud og deres Religion. Hvo er der iblandt dette Folk, som ikke kan bruge det, der henhører til dette Liv, uden at elste det høiere end det, som hører Gud til? Hvis der gives nogen Saadanne, beder jeg Gud om at gjøre dem fattigere. Nogle iblandt os ere saa taabelige, at de opstætte sig imod den Almægtige, saasnart han velsigner dem saa meget med Jordens Goder, at de kunne have det lidt hyggeligt, og de ere komne i en uafhængig Stilling. Dette er bellageligt. Det er en Vancre for Menneskene at sjænke denne Verdens usle og forgjængelige Ting den Kjærlighed, som ene tilkommer Gud.

Hvis I trofast iagttagte Viisdomsordet, ville Eders Formuesomstændigheder storligen forbedres, og I ville have tilstrækkeligt til at kunne forstasse Eder saadanne Ting, som I kunne have Mytte og Gavn af. Hvorfor skulle vi vedblive med de fordærvelige Vaner, som allerede har undergrabet Menneskets Constitution og forstørret Levetiden i den Grad, at en Generation uddør i det korte Tidsrum af neppe tredive Aar. Den Styrke, Kraftfuldhed, Skjønhed og ædle Værdighed, der engang var det menneskelige Legeme til Deel, ere ganste forsvundne som en Folge af en unaturlig og uordentlig Leve-

maade. Vi ere upaatvivlelig et af de Folk, som nu for Tiden paa hele Jorden have det bedste Udseende og myde den bedste Helbred, men hvor findes den Færnconstitution, den Mary i Benene og den Kraft og Styrke i Sener og Musklar, som vore Forsædre kunde rose sig af? Alt dette er for en stor Deel forsvundet; det har aftaget fra den ene Generation til den anden, og den legemilige Svaghed og Blodagtighed er naaet ned til os som en Folge af vore Forsædres Synder. Den Sundhed, Kraft og Skjønhed, som engang udmaerkede det menneskelige Legeme, maa efter blive gjenoprettet iblandt Menneskeslægten, og det er Guds Hensigt, at vi skulle arbeide til dette Maal. Lader os dersor ikke ringeagte det os anbetroede Hver ved at tillade os Nydelsen af saadanne Ting, som ere stadelige. Brugen af samme legger Grundvolden til Sygdom og Død hos os, hvilke Onder gaae i Aar til vore Born, og der kommer en ny Slægt af svage menneskelige Væsener ind i Verden. Saadanne Born ere svagelige baade med Hensyn til Helbred og Legemskraft, og de ere kun til lidt Gavn baade for sig selv og deres Medmennesker; de ere ikke stikkede for Livet, men for Graven; de ere ikke dannede til at kunne leve fem, sex, otte eller ni hundrede Aar, men saa at sige til at svinde hen i et Døeblik og gaae bort igjen fra denne Skueplads. Den Mand eller Kvinde, som nu for Tiden opnaaer en Alder af halvtredindstyve Aar, ansees for et gammelt Menneske. Saadanne begynde at ansee sig for gamle og affældige, og troe om sig selv, at de snart maae døe. En tidlig Død ligger i deres Mary og Been; Sæden til en tidlig Oploëning er nedlagt i deres Legemer; de sole Alderdommens Svagheder, naar de ere halvtredindstyve, tredindstyve eller halvfjerdindstyve Aar gamle, medens de burde være saa livlige

og rasse som Dreng paa sexten eller sytten Aar. Istedelsor at sole sig affældige i denne Alder, burde de være fulde af Liv og Kraft, ligesom de skulle betragte sig som de, der netop havde opnaaet Mandes Modenhed og nu vare stikkede til at tiltræde et langt Livs Pligter, og naar de havde opnaaet en Alder af to hundrede Aar, skulle de sole sig ligesaa kraftfulde og sunde, som Menneskene i vore Dage gjøre, naar de ere fyretgethve eller halvtredindstyve Aar gamle.

Lad mig sige Eder, mine Venner, at der ikke findes noget Folk paa hele Jorden, der i Virkeligheden vil modtage gode Maad, saaledes som de Sidste-Dages Hellige gjøre. Alle Mennesker have Frihed til at vælge mellem det onde og Gode, til at folge den Sti, som leder til evigt Liv, eller til at gaae deres egen Wei, der fører til Doden. Jeg har ligesaa stor Frihed til at holde mig nær til Gud i Bonnen og til at føre et retsfærdigt Liv, som jeg har til at krænke Guds og Menneskernes Love. Dette er mine Anstuelser med Hensyn til Menneskene. Vi have nu i over tredive Aar med hoi Rost foreholdt de Forenede Staters Befolning og andre Nationer, at Syndens Sold er Doden. Enhver Mand eller Kvinde, som onster at forspilde sin Ret til Livsens Træ, har Ret dertil. Den Nation, der i hvilkensomhelst Tidsalder udgyder Guds Propheters Blod, kan vente at hoste Forbandelse istedelsor Belsignelse, medmindre den omvender sig. Dommen maa begynde fra Guds Huus, og vi have Intet imod, at det er saaledes.

I 1857 sendte de Forenede Stater en Armee til Utah for at tilintetgjøre „Mormoniømien,” men den Tugtens Svøbe, med hvilken de agtede at overvælde dette Folk, kom over deres egne Hoveder; og Enden er ikke endnu. Jeg sagde den menneskehærlige General Thomas L. Kane,

da han besøgte os i 1857, at Udsendelsen af disse Tropper vilde forårsage Sonderbrydelsen af de Forenede Staters Regjering og det snart. Han kunde naturligvis ikke se, hvorledes dette nogensinde kunde skee. Landet var dengang i stor Velstand, og man tænkte paa at forene hele den øvrige Deel af Continentet og de nærliggende Øer med samme, og dette Udvidelsesværk skulle fortsættes, indtil hele Verden sandt Beskyttelse under vort nationale Banner. Han betragtede kun dette fra det politiske Standpunkt og grundede sine Forhaabninger om et saa stort Resultat paa Constitutionens og Lovenes Fortrinslighed. Jeg indrømmede, at vi havde det bedste Regjeringsystem, som findes, men sagde ham, at jeg nærede Tvivl om, at Folket var retsindigt nok til at understøtte samme. Jeg siger, at Befolkningen ikke er saa retsindig, men vil træde gode Love og Institutioner under Hædder. Som sagt, jeg fortalte General Lane, at de Forenede Staters Regjering vilde blive sonderbrudt. Vil den Fred og No, som tidligere udmarkede den, nogensinde blive gjenoprettet — og blive Landets forskellige Institutioner forsvarede og ærede? Hvis de blive det, saa er det af dette Folk. Alt, hvad man for Nærværende foretager sig i Congressen, er kun egnet til at udvide Kloften og til at fjerne enhver Levning og tilintegjøre ethvert Spor af den Kjærlighed og Samdrægtighed, som endnu maatte være tilbage, og det vil vedblive saaledes, indtil det sidste Sammenknytningsbaand er overstaaret og Regjeringens Magt ganse tilintegjort. Imidlertid troer man, at man ved at handle saaledes, gjør det Bedste, der muligvis kan blive gjort. Mange af de Magthavende ere gode Mænd, som vilde gjøre Gudt mod Nationen, hvis de kun vidste, paa hvilken Maade det kunde skee. Folgerne af deres Fremgangsmaade

ville blive Oplosning, Strid, Krig og Blodsudgrydelse, indtil Landets Beboere blive udryddede. Herren vil hortseie de Ugudelige, ligesom han har sagt. Forbandelsen vil komme over dem i tredie og fjerde Led, siger Herren den Almægtige, hvis de ikke omvende sig og afstaae fra deres Synder. Der er imidlertid ingen Sandsynlighed for, at de ville gjøre dette.

Ødelæggelsen af Ciendom og Liv under Krigens har været uhøre, men jeg er overhylt om, at Ødelæggelsen af Kjærlighed til Alt, hvad der er ædelt og godt, samt Agtelse for Regjeringsmagten — har været endnu større. Der gives en Massæ religiose Foreninger i Landet, og besynderligt at sige, der har aldrig hersket større Ugudelighed end nu, uagtet der tilsyneladende er mere Religiositet end nogensinde. Religionen er den herskende Magt. Massens Samvittighed og Anstuelser med Hensyn til Religion, Politik og Samsundslivet dannes fra Prædikestolen. I mine yngre Dage hjælde jeg mange Religionslærere iblandt de forskellige Sekter, og jeg er overbevist om, at mange iblandt dem forte et retskaffent Liv, samt søgte efter og bad om Veiledning fra det Høje. Derimod veed jeg ogsaa med Bestemthed, at mange af dem opmuntrede til en Praxis, som nu har saget Overhaand i en foruroligende Grad, og hvilken aabenlyst og uden Sky erfjendes at være en Tidens Nedvendighed. At standse formerelsen af vor Slægt er Noget, som har dets Forsvarere i mægtige og indflydelsesrige Cirkler baade i de Forenede Stater og andre Lande. Det Samme var tilfældet for dem og syrgethve klar siden, og ægtefolk opfandt forskellige Midler for at undgaae de Udgifter og det Ansvar, som Forsorgelsen og Oprægelsen af en Flok Born medfører. Dette, hvilket dengang undøvedes med Frygt og imod

Samvittigheden, udbasunes nu allevegne, som det bedste Middel til at forebygge den Nød og Elendighed, der findes iblandt Menneskene. Bornemord ere meget almindelige i Amerika. Det er en Forbrydelse, der ifolge Lovene medfører Straf, og derfor udøves den ikke med saadan Dristighed, som den anden ligesaa store Brode, hvilken uden Twivl for en stor Deel gør Bernemord overslodige. Den unaturlige Levemaade, der saa stærkt har taget Overhaand, den udstrakte Brug af Tobak og berusende Drikke samt de talrige Forsøg paa at tilintetgjøre og utedrage Livets Kilde vil snart ødelægge det amerikanske Element af Befolkningen, der er i stærkt Aftagende, for at give Plads for en sundere, sterkere, mere retskaffen og mindre syndefuld Menneskerace, som daglig indstrommer fra den gamle Verden. Den tjenende Mands Hustru er maastee Moder til otte eller ti sunde og kraftige Born, medens hans Herres Hustru er Moder til et Par stakkels sygelige Born, der ere blottede for al Livskraft og legemlig Helbred, og hvis det er Døtre, ere de usikkede til nogensinde at blive Mødre, og den Sundhed og Livskraft, som Naturen har negtet dem paa Grund af deres Forældres uordentlige Levnet, bliver ikke i mindste Maade erstattet ved deres Opdragelse. En stor Deel af de fornemste Mænd i Landet, og hvilke bælade de vigtigste Embeder, ere udsprungne fra mægtige og indflydelsesrige Familier og opdragne i Cirkler, hvor Nutidens Laster have sloreret i fuldt Maal og edelagt al moralst Kraft samt tilintetgjort al Kjærlighed til Sandhed og Øvd, idet Opdragelse og Forfinelse ere blevne benyttede som et Skjul for Synder af den sorte Farve. Massen af denne Folkesklasse viser sig i Samsundslivet som forsinde Herrer, hvis siebne Manerer synes saa behagelige, at de om muligt gjerne kunde bedrage selv de Udvælgte. De ere

blevne uddannede i lærde Skoler og ved Universiteter, og nu søger netop denne Samsundsklasse at beroe de Forenede Staters Constitution dens beskyttende Magt. Hvorfor alt dette? De have myrdet Guds Prophet. Bøbelen, som samlede sig ved Carthage i Illinois for at udøve denne Udaad, bestod af Udsendte, der repræsenterede enhver Stat i Unionen, og enhver af disse Stater har sin Blodplet. De begik denne store nationale Synd ifolge deres egen frie Villie, som Gud havde givet dem, istedetfor at de burde have lyttet til Prophetens og hans Banners Raad, da de viste dem, hvorledes Nationen kunde blive bevaret fra Undergang, hvorledes de kunde gjøre Gødt mod Alle, og hvorledes ethvert helligt Princip, der er stillet til at velsigne og opheue Menneskene, kunde blive indført. Men de sagde: „Vi ville ikke lytte til denne Mands Raad,” thi ligesom Jøderne i gamle Dage frygtede de for, at han skulde borttage baade deres Land og Folk, hvis de lod ham leve. De frygtede ikke alene for de Grundsætninger, han lært, men ogsaa for hans Tilhængeres tiltagende Mængde; de frygtede for, at den Religion, han forkyndte, vilde optage alt det Gode i sig, som findes i alle andre Religionssystemer, eller Alt, hvad der er overensstemmende med Bibelen, og at alle de Oprigtige, Sandhedskjærlige og Gode iblandt Folket vilde følge ham. Ligeledes frygtede de for, at de formedelst den Lære, han forkyndte, skulde komme til at miste deres store Indtægter og godt afslagte Embeder. Derfor besluttede de at blive af med ham ved at myrde ham. Ved at myrde Propheten Joseph Smith tilintetgjorde de imidlertid ikke „Mormonismen,” ei heller kunne de tilintetgjøre den, uben de myrde alle „Mormonerne,” thi saalænge der findes en eneste Sidste-Dages Hellig ilive, vil han raabe til Menneskene, at de skulle omvende sig

fra deres Synder og vende tilbage til Herren, og Gud vil arbeide med ham for at indsamle de Metfærdige, grundfæste Guds Rige og Zion samt gjenopbygge Jerusalem for aldrig mere at omstyrtes. Nuvel, de ville gaae deres Vej, og vi ville gaae vor. Hvis de havde lyttet til Joseph Smiths Raad, vilde denne Nation ikke have haft nogen Krig; der vilde ingen Splid have været i Statsstyrelsen, men Alt vilde have gaaet sin rolige, jevne Gang. Saaledes er det ogsaa med de Hellige; hvis de ville følge de Raad, som Herren giver dem formedelst sine Ejendomme med Hensyn til Opbevarelsen af deres Kornvarer, og de ville føge at være forberedte paa alle de Omstændigheder, som kunne indtræffe i dette Bjergrland, ville vi aldrig see Hungersnød, men hvis vi forkaste dette Raad og ikke ville lytte til gavnlige Raamindelser, ville vi bringe Nød og Glendighed baade over os selv og over dem, der ere afhængige af os for deres Livsophold. Lader os tage saadanne Forholdsregler, at vi kunde afdenne al Nød. Dette staer i vor Magt. Hungersnød vil aldrig komme, dersom vi kunde tage de nødvendige Forholdsregler for at forebygge samme. Det seer ud til, at vi kunne vente Græshoppesværme til næste Aar. Men dersom vi have Levnetsmidler i tilstrækkelig Mængde, til at de kunne vare til det følgende Aar, kunne vi sige til Græshopperne (disse Guds Skabninger): I ere velkomne. Det er endnu aldrig faldet mig ind at drive dem fra en eneste Plante i min Have, men jeg betragter dem som Herrens Arme, og det er en let Sag for ham at tilintetgjøre en heel Nation formedelst disse Dyr. Vi skulle hellere oppevare vort Brædstof end sælge det til Fremmede, og da ville vi undgaae den Nød, som ellers kunde ramme os. Hvis de Hellige ikke ville lytte til dette gavnlige Raad, gjøre de sig

fylldige i en stor Bildfarelse. Enhver god Handling drager altid Velsignelser efter sig. Guds Folks Historie i enhver Tidsalder bører Vidnesbyrd om, at naarsomhelst det har lyttet til Himmelens Raad, er det altid blevet velsignet. Alle de Hellige ere overbeviste om, at de ville blive mere velsignede ved at lytte til gode Raad end ved ikke at gjøre det.

Istedefor at udføre to Dages Arbeide paa een Dag byder Klogstab vore Søstre og ethvert andet Menneske, at hvis de onste et langt Liv og en god Helbred, maae de efter enhver længere Anstrengelse forunde Legemet den nødvendige Hvile, forend det bliver ganste udmattet. Nogle fremkomme med den Baastand, at naar de ere udmattede, behøve de Noget at styrke sig med, saasom The, Klasse, spiritueuse Drifte, Tobak eller et eller andet наркотик Middel, hviske Sager saa ofte benyttes til at anspore det udmattede Legeme til fornhyede Anstrengelser, men istedet at tage deres Tilflugt til saadanne Midler, skulde de føge fornyet Kraft ved Hvile. Det er de kunstige og ikke de naturlige Styrkningsmidler, der anspore vore Søstre til overdrevent Arbeide. Vi skulde arbeide mindre, bruge mindre Pragt, spise mindre, og vi vilde derved befinde os meget bedre samt blive langt mere velhavende end ved en modsat Fremgangsmaade. Bankeerne (Beboerne af de østlige Stater i Amerika) leve i et saadant Fraadseri, at de ganste svække sig selv, og det er kun meget sjeldent, at man træffer Nogen iblandt dem med et fylldigt Legeme; det Samme er ligeledes tilfældet med Befolkningen i den sydlige Deel af Landet. Det er vanstelligt at finde Noget, der er sundere at driske, end godt koldt Vand, saadan som det, der flyder ned til os fra Kilderne og Sneen paa Bjerene. Dette er den Drif, vi skulde nyde til enhver Tid. Selv om vi bestandig vilde driske

Øl, som vi selv havde brygget af vort Byg og vor Hvede, vilde det meer eller mindre være os til Skade. Der kan maaſſee indvendes, at Nogle af dem, som nyde spiritueſe Drikke og bruge Tobak, have en god Helbred, men jeg ſiger, at de vilde nyde en endnu bedre Helbred, hvis de ikke brugte diſſe Ting, og da vilde de desuden have Krav paa de Velsignelſer, ſom ere dem forjættede, der adlyde de Raad, ſom ere givne i „Viisdomsordet.“ Nogle, der have været hengivne til Nydelsen af hede Drikke, have maaſſee opnaaet en Alder af firsindsthye Aar og derover, men hvis de ikke havde hengivet ſig til ſaadanne Baner, vilde de muligvis have levet i hundrede Aar eller længere.

Vi beſjende, at vi ere den Høiestes Hellige. Vi ere Børn af det Væſen, ſom boer i Himmelene, og hvem der er i Besid- delse af al Kundſtab og Magt. Vi kunne ikke blive beredte til at boe hos ham, uden at vi lære at boie os under hans Willie og blive helligede i enhver Henseende. Jeg glæder mig over at ſee, at vore Børn ere ifærd med at lære Muſik. Lader dem opløres i enhver gavnlig Bidensfabsgreen, thi ſom et Folk betragtet ſkulle vi engang komme til at overgaae Jordens Nationer baade med Hensyn til Religion, Bidensfabelighed og Philosophi. Denne Verdens Verde have gjort store Fremſtridt i de forſjellige Bidensfaber, men dog er der endnu Meget at lære. Naturens ſjulte Kræfter, der give alle Ting deres Liv og Tilværelſe ſamt bevirke deres Fremvæxt, ere langtſraa endnu ikke tilfulde blevne opdagede formedelſt denne Verdens Viisdom. Rundt omkring os er der en nende- lig Mangſoldighed i Guds Gjerninger; der findes ikke to Lövblade eller to Græsſtræae, ſom ere fuldkommen lige. Saa langt Naturphilosopien naaer, bemærker den diſſe Phenomener i Naturen og aaben- harer dens Undere, men den er ude af

Stand til at udfinde Maaden, hvorpaa Alt frembringes. Alt dette er indhyllet i en uigjennemtrængelig Hemmelighedsfuldhed for Dodelige. Det er Noget, ſom man ikke kan trænge frem til formedelſt den menneskelige Bidensfabelighed og Philoſophi; det kan kun ſteg formedelſt Aabenbaringer fra den Almægtige, der er Op- hav til hele Naturens store Værk. An- vendelsen af vigtige Opfindelſer i Menneſtenes Tjeneste har naaet en stor Fuldkommenhed. Jeg kan ſende mine Difter til de øſtlige Stater i et Dieblk og til London i nogle ſaa Minuter. Alt, hvad der angaaer Telegraphvæſenet har opnaaet en stor Fuldkommenhed, men der er dog Meget tilbage at lære, og det Samme kan ſiges med Hensyn til Damp- kraften og dens Anvendelſe i Menneſtenes Tjeneste. Medens den store Fuldkommen- hed, ſom Kunſter og Bidensfaber har naaet i vore Tage, opvækker vor Beundring, vare dog de Gamle i Besiddelſe af nyttige Kundſaber, der nu ere gaaede tabte. En af de Kunſter, ſom de ſaa- ledes vare beſjende med, var, at de forſtoede at hærde Kobber, ſaa at det i alle Dele blev af samme Bestaffenhed ſom det fineſte hærdede Staal.

Vore Børn bor i Skolerne blive un- derviste i Alt, hvad der er nødvendigt med Hensyn til Lærdoms punkter og Grund- sætninger, og ligeledes bor de vide, hvor- dant Liv de ſkulde føre. Mødre bor lære deres Døtre at have Agtelſe for ſig ſelv, og tillige bor de undervise dem om, hvor- ledes de ſkulde leve, ſaa at de engang funde blive gode Hustruer og Mødre. Lader Søstrene beſlitte ſig paa Sparsom- melighed og Orden i deres huuslige Krebs. Jeg er overbeviſt om, at over Halvdelen af det Arbeide, ſom bliver udført i vore Huse, kunde spares, naar man kun vilde bruge lidt Eftertanke. Værer derfor vise i alle Ting, og da ſkulle vi ikke behøve

at tage vor Tilflugt til The eller Kasse
eller Noget, der er sterkere end vor na-
turlige Fode.

Maa Gud velsigne Eder, og jeg vel-
signer Eder i den Herres Jesu Christi
Navn. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Marts.

Følgerne af en Nations Synder.

(Fra „Millennial Star.“)

Omendssjældt Israel var blevet bragt ud fra den ringeste Stilling i Egypten, blev det dog ledet over Havet og gjennem Ørkenen af Guds Engel, og efterat det ifolge Herrrens Befaling havde udryddet de uguodelige Folkestammer i Canaan, tog det dette Land i Besiddelse og blev snart Hovedet for alle de omgivende Nationer, og dannede en Republik, de tolv Forenede Stater i Israel, hvilke bestod i en Række af Aar. Men ikke tilfredse med deres usorlignelige Held, forlangte de en Konge, og deres Storhed og Held blev netop en Kilde til deres nationale Ulykke.

Israels første Usvigelse var Asguderি, der siden ledede til Wegtestabsbrud og Hør samt andre Læster, indtil de blevé sonderbrudte og delte i to Nationer, som bekæmpede hinanden med det frygteligste Raseri i de paafølgende Borgerkrige, ligesom det er skeet med Norden og Syden i Amerika. Advarede af deres trojaste Propheter, der i al Ydmighed og øste under de bitterste Forfolgelser og Sorger forlyndte dem Herrrens Ord, omvendte de sig dog ikke, eller om de gjorde, var det dog kun i Forbigaaende, og de blevé mere og mere forblindeste i deres Vantro og forhærdede i deres Synder indtil den Tid, da Christus kom ifolge deres Propheters Forudsigelser, de ikke funde eller vilde hjænde ham, omendssjældt Moses og alle Propheterne havde talet og strevet om ham. I hvor hoi Grad kan ikke Synden forblinde Menneskene! Hvad kan være fordærveligere og have mere sorgelige Følger, end blind Vantro og Hjertets Forhærdelse, der forleder Menneskene til en vedvarende Fremturen i det Onde!

De Christne af de forskellige Religionspartier ere i Almindelighed enige i den Tro, at Jødernes Tilstand i de sidste atten Aarhundreder har været en ligefrem Følge af, at de forkastede Evangeliet og forsøgte den Herre Jesum Christum — at denne Misgjerning var Højdepunktet paa deres Syndebane, og at dens strækkelige Følger ere en noiagtig Opsyldelse af de Forudsigelser, der ere udtalte saavel af deres egen store Prophet i 5 Moseb. 28 Cap. — som af Christus angaaende Jerusalems Odelaeggelse og Jødernes Adspredelse, medens deres engang saa lykkelige Land og præstfulde Hovedstad ifolge den samme Propheti af Frelseren — skulle lades øde. Dette over den hele vide Verden saa vel hjælpende Faktum som et Beviis paa Himmelens Mis-hag er en Kjendsgjerning, der ikke kan modsiges. Dette forståede og næsten alle- vegne adspredte Folk er et levende Minde om Følgerne af en Nations Fremturen i Synden.

Israels, Josephs og Brighams Gud har ligeledes ifolge sit Forsyns Styrelse ogsaa haft en Haand med i Oprættelsen af de Forenede Stater i Nordamerika. Esterat Herren havde inspireret Columbus med en Tro, som hans Samtidige ansaae for Daarstab, og udrustet ham med en Nidkærhed, et Mod og en Udholdenhed, som endog overvant det romerske Bigotteri, virkede han paa en katolsk Regent, saa at denne udrustede Columbus til hans Opdagelsesreise. Hvor ringe og ubetydelig denne Udrustning end var, — uagtet hans Rejsefællers Utilfredshed og Opsætighed, stod dog den samme Gud ham bi, der havde inspireret ham til dette Foretagende, saa at det endte paa en Maade, som satte den gamle Verden i Bestyrkelse, og en ny Verdensdeel var opdaget. Puritanerne i England, der vare missfornsiede med Henrik den Ottendes Negjering, fordi den ikke var tilstrækkelig protestantisk, droge over til Amerika og grundede en Coloni, hvor de kunde dyrke Gud overeensstemmende med deres Samvittigheds Bydende.

Om de end ikke blev ligesrem besalede dertil, saa blev det dem dog tilladt at fordrive Yanconerne og Mohicanerne og andre Folkeslag, som beboede Landet, indtil der blev omtrent det samme Antal Colonier i den nye Verden, som der havde været Stammer i Israel. Omend sjældent de havde opnaaet Religionsfrihed, blevе de dog undertrykte af Negjeringen og blevе paalagte større og større Skatter, medens de ikke havde nogen Stemme i Moderlandets Repræsentation, Parlamentet. Som en Folge heraf rejste Folket sig for at affaste det fremmede Lag. Der blev forsattet en Constitution, og Colonisterne erklærede sig for frie og uafhængige. I deres kraftige Bestræbelser efter Frihed sogte de Herren, som styrkede dem og gav dem Seier.

De, som lagde Grundvorden til den nye Statsforfatning, vare inspirerede til at gjøre den saa fri og liberal, at den blev tilstrækende for alle undertrykte Nationer. I deres alvorlige Bestræbelser for at forhærlige Herren bleve de inspirerede til at antage en saa fri Constitution, at Herren har sagt om samme: „Den, som holder Guds Lov, behøver ikke at bryde Landets Love.“ I over et halvt Aarhundrede have de Forenede Stater viist Verden deres Institutioners Fortuinlighed, deres Statsmænds Dyrktighed og Folkets Indsigtsfuldhed og Foretagelsesaand, indtil Antallet af Staterne blev fordoblet og de forskellige Territorier strakte sig fra Atlanterhavet til det stille Hav, medens deres Resourcer vare uudtommelige og deres Baaben seirede allevegne. Deres Dommeres Afgjorelse blev en almindelig gjældende Lov; deres Statsmænd stode i et saadant Lys, at deres Meninger angaaende constitutionelle og internationale Unliggender allevegne blevе respekterede; deres Præsidenter forestrevre flere af Europas Monarker Love, hvilke ofte blevе antagne, og deres Handel og Skibsfart udstrakte sig til alle Have og Verdensdele, indtil Landet til sidst blev anset som den Stat, der havde Forrang en med Hensyn til den nationale Udvikling — og beromt som de Fattiges og Undertryktes Tilflugtssted samt i flere Sange bestrevet som „Friheden Land og Tapperhedens Hjem.“

Midt under dette usorlige Held aabenbaredes han, der havde overgivet Moses Loven, og som ifolge Profeterenes Forudsigelser havde paataget sig legemlig Skikkelse, og hvilken havde hengivet sig som et Offer for Verdens Synder, at Tiden var kommen til Indforelsen af „Tidernes Hyldes Huusholdning.“ Han aabenbaredes sin Hensigt at samle Alt til Get i Christo, baade det, som er i Himmelten, og det, som er paa Jorden. Han tilkjendegav dette for sin Prophet og udsendte sine Engle-

for at undervise ham angaaende det store Værk, samt beklædte ham med det hellige melchizedelske Præstedømme — det evige Livs Magt for Mennesket — medens han viste ham, hvor han kunde finde den nyopdagede Verdensdeels gamle Historie, samt lærte ham, hvorledes han kunde bringe den for Lyset. Dette var et Mysterium, som bragte Forvirring iblandt den gamle Verdens Grandstere. Tilliige udrustede han ham med Magt og Myndighed til at organisere sin Kirke paa samme Maade, som han selv havde gjort baade i Nodeland og Amerika.

Samtidig med Gjengivelsen af den himmelske Lære og disse dyrebare Udsiguelser begyndte et djævelst og dodeligt Had mod dem, som annammede samme. Alt estersom de Ydmige og Oprigtige adlede det himmelsendte Budskab, tiltog de Ugudeliges Ondstab mere og mere; Pobelherredommen til Overhaand, — Sild og Sværd rasede, medens Mangel og Sygdom, Fængsling og Landstyggtighed samt Ødelæggelsen af Huus og Hjem gjorde de Helliges Liv brydesfuldt. Naar de ansogte om deres constitutionelle Rettigheder hos den udovende Magt, blev der svaret: „Eders Sag er retfærdig, men vi kunne Intet gøre for Eder.“ Omendstjondt de Adspredte af Juda ere iblandt dem som et levende Minde om Guds Brede over Udgylselen af uskyldigt Blod, kunne eller ville de Ugudelige ikke agte derpaa, men idet Joseph Smiths Fjender frygtede for Sandhedens Magt, erklærede de, efterat han næsten syrgethye Gange var blevne lovlig forhort og ligesaa mange Gange fritkjendt: „Loven kan ikke naae ham, men Kugler og Krudt skal.“ Han, om hvem den Herre Jesus havde sagt: „Ingen bebreide min Ejener Joseph, thi jeg har tilgivet ham hans Synder, og jeg vil retfærdiggjøre ham, led Martyrdoden tilligemed sin Broder Hyrum, og deres uskyldige Blod blev udgydt. O, frækkelige Udaad. Juda blev sonderstødt ved at falde paa denne Klippe, „men hvilken den falder paa, skal den sonderknuse.“ Dette er den Skjæbne, som venter de engang saa lykkelige forenede Stater.

Correspondance.

Amerika.

Store Saltfostad, den 7de Januar 1868.

J. D. Richards.

Kjære Broder! Deres ærede Skrifte af 4de f. M. har jeg rigtig modtaget den 30te. Det glæder mig at erfare, at De fremdeles nyder god Helbred og har det godt — samt at der synes at være gode Udsigter for Evangeliets Fremme i den britiske Mission. Det kan ikke Undret end glæde Enhver, som i Sandhed troer Jesu Christi Evangelium, naar de see, at deres Medmennesker interesser

sig for den rene og hellige Lære, som er bestemt til at ophøie Menneskene og bringe dem tilbage til Guds Nærværelse. Liverpool er tilvisse heldig stillet med Hensyn til Evangeliet, og jeg troer, at der ere mange Oprigtige dersteds, som vilde være rede til at gjøre ethvert Offer for Sandhedens Skyld, naar de kun ikke være saa betagte af Fordomme, og de havde Kraft til at sonderslide de Overtroens Baand,

som holder dem fængslede. Mange førfolge vore Eldste og troe, at de gjøre Gud en Tjeneste dermed; hvis de vidste, hvo de varer, vilde de forsøvare dem med deres eget Liv. Vi have tilstrækkelige Beviser i den hellige Skrift, at dette var Tilfældet i gamle Dage, men desvagtet ere Menneskene endnu i Uvidenhed, og om Jesu igjen fulde vise sig iblandt Menneskene, og han blev anseet for at være en Tommermands Son, nærer jeg ingen Dubt om, at man jo om muligt vilde tage hans Liv, hvis han vilde tale saaledes om Menneskenes Ugudelighed i denne Generation, som han gjorde iblandt Joderne. Hjærlighed sjuler Syndernes Mangfoldighed, og de Eldste behøve tilvisse at være hjærlige og overbærende imod dem, som de ere kaldte til at arbeide iblandt, og ikke rose sig af de Velsignelser, de nyde, ei heller bør de være snare til at fordømme Andres Daarheder. Det paaligger os at prædike Evangeliet for Menneskenes Born i denne Tidsalder, og dette maa ske formedelst Guds Land, som er sagtmødig og reen og bebreider ille. Sandt nok, vi ventе ikke Andet end Modstand af de Ugudelige, men endnu er aldrig nogen Sjæl blevne udreven fra Satans Magt ved Hjælp af Strid. Hvilket bedre Beviis kunne de Hellige vente sig, om at Gud er villig til at kjæmpe deres Slag, end det, som har tildraget sig i vore Dage? De kunne aldrig vente noget bedre Beviis, og hvis de Eldste gaae frem i Kraft af deres Præstedomme, vil Gud aabne Veien for Alle, som ønske at komme til Kundstab om Sandheden.

En stor Mængde iblandt de Hellige i Territoriet have ganske afftaet fra Brugen af hede og ophidsende Drifte, og jeg er glad ved at kunne meddele Dem, at de synes fast bestemt paa at adlyde Anands sagte Hvisten, hvilket De figer, ogsaa er Tilfældet iblandt de Eldste i De-

res Arbeidsmark. Det er Herrens Willie, og hvorfor skulde vi ikke adlyde den?

Beiret har været stormende, og nu have vi Snefald med Bøst fra Nordvest. Men hidindtil have vi kun haft meget lidt Sne, saa at der ikke har været megen Anledning til at bruge Slæder, men det nærværende Snefald kan muligvis bringe et tilstrækkeligt Slædeføre.

Der er indgivet et Lovforslag angaaende os, men Congressen synes ikke at være meget ivrig for at faae det vedtaget. Det er en Gjentagelse af Wades Forslag med nogle tilsoiede Paragrapher, og jeg troer, at det vil blive forkastet, naar det kommer under Behandling, og hvis ikke, ere de Forenede Stater deres Oploshing nærmere, end jeg troede. Hooper er virksom for at staffe sig Venner og har fremsat et Lovforslag om Utahs Optagelse i Unionen som Stat. Vi vente ikke, at dette Forslag vil gaae igjennem, men det bidrager til at holde Congressen i Virksomhed med Hensyn til Utahs Anliggender.

Paa Grund af Pengemangel kunne de Hellige ikke tilveiebringe contante Penge til Emigrationen, og vi see os deraf nødsagede til at modtage Kreaturer og Kornvarer, og de Penge, som maatte komme ind til Horaaret, ville blive tillagte den allerede indkomne Sum. Det er aldeles nødvendigt, at de Hellige i de gamle Lande bestræbe sig til det Yderste for at hjælpe sig selv, thi her er meget knapt med Penge for Nærvoerende. Bistopperne paa de forskjellige Steder i Territoriet have lovet at indsende Penge, saasnart de kunne faae dem indsamlede iblandt de Hellige. Ni tusinde Dollars ere deels allerede indsendte, og deels er der fuldkommen Sikkerhed for Indbetalingen.

Der hersker i det Hele taget en god Helbred iblandt de Hellige, og Zion vojer i Follets Hjerter.

Brødrene af de Tolv samt J. A. Y.,
B. Y. jun. og J. W. Y. sende Dem
deres højligste Hilsen.

Maa Herren velsigne Dem. Deres
Broder i Christo,
Brigham Young.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Januar 1841.

(Fortsat fra Side 158.)

Saaledes forhærdede han Pharaos ved at lade ham see sin store Magt, medens han unddrog ham sin Land og overlod ham til hans egen onde Indsydelse, der forlede ham til at sætte Arbeidsfogder over Israelitterne for at plage dem med store Byrder og for at tvinge dem til at bygge Forraadssteder for Pharaos. „Og Egypterne kom Israels Born til at trælle strengeligen, og de gjorde dem deres Levnet bedst med haard Trældom i Leer og i Tegl og med allehaande Trældom paa Marken“ (2 Moseb. 1 C.), foruden at Drengebornene blev omkomne. Han viste saaledes både for Gud og Mennesker, at han havde forhærdet sit eget haarde Hjerte, indtil han blev et Bredens Kar, stikket til Jordærvelse (Nom. 9, 22.) Alt dette havde Gud sagt Moses længe forud: „Teg vil forhænde hans (Pharaos) Hjerte“ (2 Moseb. 4, 21.)

Stulle da Menneskene blive frelste formedelst Gjerninger? Nei. „Thi af Naade ere I frelste formedelst Troen, og det ikke af Eder; det er en Guds Gave, ikke af Gjerninger, at ikke Nogen skal rose sig“ (Ephes. 2, 8. 9.). „Ikke for de Retsærdiges Gjerningers Skyld, som vi have gjort, men efter sin Varmhjertighed frelste han os“ (Tit. 3, 5.), og dog „er Troen død uden Gjerninger“ (Jakob 2, 17.). „Er ikke vor Fader Abraham retsærdiggjort ved Gjerninger? (21 B.). Stulle vi da frelses ved Dio?

Nei, hverken ved Dio eller Gjerninger, men „ved Gjerninger bliver Troen fuldmætt“ (22 B.), „men af Naade ere I frelste.“ (Ephes. 2, 8.). „Men er det af Naade, da er det ikke mere af Gjerninger, ellers bliver Naaden ikke mere Naade, men er det af Gjerninger, da er det ikke mere af Naade, ellers er Gjerningen ikke mere Gjerning“ (Rom. 11, 6.). „See I nu, at et Menneske retsærdiggjores ved Gjerninger og ikke ved Troen alene“ (Gal. 2, 24.)

Rom 10, 3. 4. „Thi da de (Israel) ikke kjende Guds Retsærdighed og tragte efter at oprette en egen Retsærdighed, underkaste de sig ikke Guds Retsærdighed, thi Christus er Lovens Ende til Retsærdighed for hver den, som troer.“ Saaledes er Guds Retsærdighed aabenbaret i Saliggjorelsens Plan ved hans Son, der blev naglet til Korset. „Thi der er ikke noget andet Navn under Himmelten givet iblandt Menneskene, ved hvilket det bor os at vorde frelste, uden ved Jesu Christi den Nazareers Navn“ Ap. G. 4, 10. 12., men om dette varé Soderne uvindende, omendskjondt de selv korsfæstede ham, og de have stedse siden under deres Omvandring iblandt Jordens Nationer i et Tidstrum af atten hundrede Åar været ifærd med at forsøge at oprette deres egen Retsærdighed, den af Mose Lov, hvilken Lov aldrig kan gjøre dem, som komme under den, fuldkomne (Hebr. 10, 1.). Uagtet

deres aandelige Mørke og lange Adspre-delse, „er der dog en Levning efter Maadens Udvælgelse“ (Rom. 11, 5.), som „Herren vil indsamle fra alle Folk, iblandt hvilke de ere adsprede, og han vil hellig-gjores ved dem for Hedningernes Øine, og de skulle boe i deres Land, som Gud gav sin Ejener Jakob.“ „Og de skulle boe tryggeligen deri, og bygge Huse og plante Bønnaarde, ja, de skulle boe tryggeligen, naar jeg saaer udfort Dommen imod alle dem, som børvede dem rundt omkring, og de skulle da fornemme, at jeg er Herren deres Gud“ (Ezech. 28, 25. 26. Es. 11, 11—16.). Og naar denne Indsamling er fuldbindt, skal der ikke mere siges: „Herren lever, som udførte Israels Born af Egypti Land, men Herren lever, som opførte Israels Born af Nordenland og alle Landene, hvorhen han havde fordrevet dem. Og jeg vil føre dem tilbage til deres Land, som jeg gav deres Fædre“ o. s. v. (Jer. 16, 14. 15.)

Rom. 11, 7. „Hvad altsaa? Det, Israel søger efter, har det ikke erholdt, men de Udvælgte have erholdt det.“ Og hvorfor have de ikke erholdt det? „Fordi de ikke sagte det ved Tro, men ved Lovens Gjerninger, thi de stodte an mod Anstodststenen, som strevet er: See, jeg sætter i Zion en Anstodsteen og Forar-qelsklinke“ (Rom. 9, 32. 33.) „for de twende Israels Huse, til en Snare og til en Strikke for Jerusalems Indbyggere, og Mange af dem skulle stode sig“ (Es. 8, 14. 15.). „Men de have stadt an, paadet de skulle falde? Det være langt fra! Men ved deres Fald er Saliggjorelsen kommen til Hedningerne“ (Rom. 11, 11.). Og Jerusalem skal nedtrædes af Hedningerne, indtil Hedningernes Tider fuldkommes (Que. 21, 24.), og naar Israels Huus igjen er blevet sat i Besid-delse af Canaan, kan det med Sandhed

siges, at det har erholdt samme formedelst Udvælgelsen, thi Opsyldelsen af Guds Ed til Abraham, de Troendes Fader, og af Forjættelserne til hans Born vil forstasse Israel det, som det forgjøves har søgt at opnæae formedelst Mose Lov.

Dette er den Udvælgelse, som vi troe paa, nemlig en saadan, som vi finde fremsat af Propheterne og Apostlerne og af Herren selv i hans Ord. Men da vi ikke have Plads i denne Epistel til at anføre alle de Skriftsteder, som berøre Læren om Udvælgelsen, opfordre vi de Hellige til at undersøge de Skriftsteder, der staace i Forbindelse med de her omhandlede Bibelsprog, og hvorsomhelst I finde Udvælgelsen eller noget andet Lærdoms-punkt eller nogen Belsignelse omtalt, der angaaer Israels Huus, da bor I anvende det paa Israels Huus, og ikke tillegge Esau det, som tilhører Jakob, eller paa de nyere Kirkesamfund det, som tilhører Pagtens Folk, og I bor lære at forstaace, hvorledes Herren, Apostlerne og Propheterne have anbragt deres Ord — samt holde fast ved denne Anvendelse, og da vil Viisdom og Kundstab blive Eder tillagt. Og med de elstelige Apostlers Petri og Pauli Ord ville vi opmuntre Eder til at „forarbeide Eders egen Saliggjorelse med Frygt og Bæven, thi Gud er den, som virker i Eder baade at ville og at udføre efter sit Belbehag“ (Philip. 2, 12. 13.). Anvender al Eders Flid paa at gjøre Eders Kaldelse og Udvælgelse sikker (2 Petr. 1, 10.), thi dette er den beseglende Magt, som er omtalt i Eph. 1, 13. 14. „Paa hvem I ogsaa haabede, efterat I havde hørt Sandhedens Ord, Eders Saliggjorerelsés Evangelium, i hvem I ogsaa, efterat I troede, ere blevne beseglede med Forjættelsens den Hellig-Aand, som er os et Pant paa vor Arv, indtil Forloesningen af den kjøbte Ciendum, hans Herlighed til Præis.“ 2 Petr. 1, 11.).

"Thi saaledes skal rigelig gives Eder Indgang i vor Herres og Frelsers Jesu Christi evige Rige." Amen.

Brigham Young.

Willard Richards.

Den 1ste Januar. Eldste B. Young, P. P. Pratt og John Taylor overværede en Conference i Liverpool.

Eldste H. C. Kimball og W. Woodruff ere i London.

Eldste Orson Pratt er i Edinburgh; Eldste George A. Smith er i Burslem og Eldste Willard Richards i Preston.

Eldste Orson Hyde og J. G. Page ere paa Veien til Jerusalem, og Eldste William Smith er i Plymouth i Hancock County i Illinois.

Fredag den 8de. Eldste Parley P. Pratt strev følgende Brev fra Manchester i England til Præsident Sidney Rigdon:

Hør det Første vil jeg meddele Dem, at vi i Winter have haft et Sneefald af tre Tommers Dybde. Veiret er nu saa koldt, at man frygter for, at Kartoflerne ville fryse inde i Værelserne. Det er den strengeste Kulde, vi endnu have haft. Der hersker en Deel Sygelighed, saasom Skarlagensfeber og andre Sygdomme. En Familie blandt de Hellige har paa een Gang begravet tre Born.

Der er sluttet Fred mellem de allierede Magter og Egypten. Palæstina er i Tyrkernes Hænder. Jøderne have lige-saa megen Frihed der, som den de Forenede Staters Styrelse har garanteret dette Landes Borgere.

Hvad Guds Værk hertilands angaaer, saa er det i en stadig Fremadstriden. Det er nu i en trivelig Forfatning i Irland og Wales saavel som i Skotland og England. Det udspreder sig nu paa forskjellige nye Steder i England. Vi have flere Hundrede trofaste Prædikanter, og Trangen til at undersøge for sig selv synes at blive mere almindelig iblandt Folket end forhen. Den engelske Kirkes Lærerstand, Methodisternes Præster, Baptisterne og Unitariernes Prædikanter ere saa at sige alle i Vaaben mod de Hellige.

Landet er oversvømmet med Pamphleter, Traktater, Blad og osv., der ere blevne udgivne mod os. Nogle af dem indeholder Bjorne- og Ulvehistorier, nogle Slangehistorier og andre Gaasehistorier. Jeg maa tilstaae, at „Jonathan“ staer langt tilbage for „John Bull“ med Hensyn til Sindrigheit i at opfinde Logne.

(Fortsættels.)

Nyheder.

England. Fenierbevægelsen i Irland, som i den senere Tid syntes at være noget i Ustagende, griber nu om sig med fornyet Kraft. Dag for Dag finder der Gadeoptiør Sted og Sammenslæd med Militairet og Politiet, ofte med blodigt Blodsaf. Protestanterne i Irland have nu ogsaa begyndt at samle sig og have nylig holdt et stort Meeting i Dublin for at gjøre en Demonstration og protestere imod den katholiske Agitation. Matten imellem den 4de og 5te f. M. vilde to Politibetjente arrestere en Fenier i Cork, og da han forsvarede sig med en Revolver, stødte ham uden videre ned paa Stedet. Medens de løb hen for at hente en Læge,

tog Folket sig imidlertid af den Saarede og sjulte ham, og til Trods for Politiets Esterforskninger er han ikke senere blevet opdaget. Den 10de fandt et nyt Oplobs-Sted af en meget alvorlig Natur. Politiet blev angrebet med Steenkast og kom i Kamp med Folket; en af Urostisterne blev dræbt, og flere saaredes. Det maa antages, at disse Spelstakler ere opstaade i Anledning af, at Politiet har faaet fat i den berygtede Fenierhøvding Mackay og indespærret ham i Bridewell-Fængslet.

F i n l a n d. Den i Finland herstende Nod har efter en Række Misvægtaar nu naaet en saadan Høide, at Mennesker i Hundredevis borribes af Hungersdoden.

T y r k i e t. Til „L'Indépendance“ strives fra Constantinopel, at den cretiske Befolkning, forbittret over nogle Excesser, som ere begaaede af Tyrkiske Soldater mod Kvinder og Barn, har rustet sig til en afgjorende Kamp. Denne Meddelelse bestyrkes ved en fra Paris indloben Esterretning, ifolge hvilken Stormagternes Repræsentanter i Constantinopel have anmeldet deres Regjeringer om nye Instruktioner paa Grund af, at den cretiske Øystand er i Tiltagende. Den tyrkiske Regjerings Anstrengelser for at berolige Cretenserne ved at indføre en ny Forvaltning paa Den have altsaa været frugtesløse.

A m e r i k a. Ildsvaade i Chicago. Den store Stad Chicago (200,000 Indbyggere), som ligger i Staten Illinois ved den sydlige Ende af Michigansøen og er Hovedpladsen for Korn- og Kjodudsorselen fra de Forenede Stater, er blevet hjemført af en voldsom Ildebrand, der udbredt Natten mellem den 28de og 29de Januar og varede i to Dage. Ildebranden har ødelagt en heel Bygningsflirkant af store Pakhus og flere Bygninger i andre lignende. Tabet anslaes til $2\frac{1}{2}$ Million Dollars. Omrent 20 af Stadens vigtigste Handelshuse have lidt betydelige Tab.

Blandinger.

S a l t h o l d i g S n e e. Fra Sünnysg (Beregher Comitat i Ungarn) strives til et ungarnsk Blad: „Natten til den 3te Januar faldt her 5 Tommer dyb Sne. Da Bonderne om Morgenens drev Qvæget til Dammen, løb det ind paa Herstabsmarkerne og sikkede begjærlig Sneen under en fortsat Brolen. Alle forbausedes derover, og da det faldt En ind at smage paa Sneen, viste det sig, at den havde en stærk salt Smag. Folkene samlede nu saa meget som muligt af Sneen i alle-haande Kar, og ved at fordampe Vandet fik man omrent $\frac{1}{4}$ Pund Salt af hver Spand Vand. Herstabet gjorde dog snart Ende paa Sne-Indsamlingen; det lod hele det af Sneen bedækkede Rum (1600 Quadratsfarve) inddale i 10 Quadrater og folgte derpaa Sneen for en ringe Priis. Mange ere nu i denne Egn forsynede med Salt for flere Aar.“ Det bemærkes i samme Meddelelse, at der Astenen for var seet to Meteorer, som i 25 Secunder afvegrende glimrede og blegnede, samt derpaa begge med overordentlig Hastighed bevægede sig mod Nord, hvor de forsvandt med et stærkt Bulder.

Sprængning med Dynamit. Med dette af Svenskeren Nobel opfundne nye Sprængstof er der ifølge „Post-Tidn.“ for ikke længe siden foretaget nogle interessante Forsøg, af hvilke vi fremhæve Følgende: I et halvkredsformigt Granitbjerg var der anbragt et Borehul paa en Tommes Bidde i Mundingen og $\frac{1}{10}$ Tommes Bidde i Bunden. Dette hul laa 20 Fod fra Bjergets yderste østlige Kanti, 22 fra dets nordlige og 15 Fod fra dets sydlige Side. Det gjaldt her om at flytte en Granitmæse paa omrent 8,000 Cubikfod fra sin Plads. Ved det første Skud (med 6 Pund Dynamit) rystede Bjerget og slog 3 smalle Revner; ved det andet Skud revnede Klippen endnu mere, og ved det tredie Skud i det samme, nu noget udvidede Borehul kløedes Bjerget i fire kolossale Blokke, adskilte fra hinanden ved 4 a 5 Tommer brede Revner. Derpaa lagdes en Haandfuld Dynamit paa en paa Marken liggende Steen og antændtes af en af de Omstaaende med en Svovlstik, uden anden Følge end at Dynamiten flammede op og brændte. En lignende Mængde af „Nobels Krudt“ lagdes nu paa den samme Steen (af 2 Fods Længde, 1 Fods Brede og 1 Fods Højde) og bragtes ved en Fænghætte til at explodere. Ved dette Forsøg fjernede alle Tilstuerne sig, og efterat et stærkt Knald havde rystet Lusten, fandt man Stenen splintret i smaa Stykker. Paa den over en Fod tykke Eis paa Ulffundavilen lagde man endelig en c. 8 Fod lang Træliste (med 8 Pund Dynamit), som bragtes til at explodere. Der hørtes et forsærligt Brag, og den exploderende Sprængsats havde i den tykke Eis aabnet en 10 Fod lang og 3 a 4 Fod bred Vaage.

Indhold.

Side.

Side.

Bemærkninger af Präf. Young	161.	Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	173.
Nedaktionens Bemærkninger (Følgerne af en Nations Synder)	168.	Nyheder	174.
Correspondance	170.	Blanding	175.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoarer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.

Trykt hos F. C. Bording.